

Arrest

nr. 265 144 van 9 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”,

waarbij zijn huidig vijfde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig vierde volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker diende op 28 september 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 30 april 2018 werd zijn verzoek door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. In navolging van het door verzoeker ingediende beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer 209 974 van 25 september 2018 verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Vervolgens diende verzoeker op 31 januari 2019 een volgend verzoek in waarbij hij zich nog steeds op de eerder aangehaalde asielmotieven, met name dat hij M. K. H. en diens kompanen vreest. Voormeld verzoek werd op 25 juni 2019 door het Commissariaat-generaal niet-ontvankelijk verklaard omdat de door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid niet konden herstellen. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Een derde verzoek om internationale bescherming werd door verzoeker ingediend op 31 juli 2019. Verzoeker hield hierbij vast aan de eerder ingeroepen problemen met M. K. H. Hij vreesde net als zijn schoonvader gedood te worden door M. K. H. of diens kompanen. Ook het derde verzoek werd op 16 oktober 2019 door het Commissariaat-generaal niet-ontvankelijk verklaard omdat de door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid niet konden herstellen. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 6 november 2019 diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in, in het kader waarvan hij opnieuw vasthield aan de eerder door hem ingeroepen problemen met zijn voormalige collega M. K. H. Het Commissariaat-generaal verklaarde het verzoek op 1 april 2020 niet-ontvankelijk en ook tegen deze beslissing diende verzoeker geen beroep in.

Op 4 mei 2020 diende verzoeker huidig, vijfde, verzoek tot internationale bescherming in. Hij verklaarde dat zijn borstkas pijn doet, dat dit uitstraalt tot aan zijn rug en stelt geen recht op medisch onderzoek te hebben. Wel krijgt hij basishulp op medisch vlak. Verzoeker heeft ook angst om besmet te worden met het coronavirus omdat hij meestal op straat leeft. Sinds de dood van zijn schoonvader is zijn vrouw en hun kind spoorloos, zo stelt hij. Ze zijn kwetsbaar en zijn zoon is ziek. Verzoeker weet niet of ze nog in Irak zijn of in Turkije. Verre familie probeert afstand te nemen van hem en biedt hem niet veel hulp. Ze geven verzoeker geen informatie over zijn vrouw en zoon of zeggen dat ze er niets over weten. Verzoeker stelt dat zijn problemen nog zeker en vast actueel zijn en dat de dood van zijn schoonvader dit bevestigt. Hij vreest M. K. H. nog steeds en hij vreest teven zijn schoonbroer. Verzoekers zus R. M. S. S. en haar man hebben al sinds 2007 ruzie. Verzoekers zus en haar kinderen wonen nu in België. Hij geeft verzoeker de schuld omdat hij hen geholpen heeft om naar hier te komen en is alle hoop kwijt om ooit nog zijn kinderen te zien. Hij is al verschillende keren bij verzoekers tante langsgekomen en hij heeft haar op een zeer agressieve manier aangevallen. Via verzoekers tante stuurde hij mondelinge bedreigingen en hij dreigt haar te vermoorden als ze geen informatie geeft over verzoekers verblijfplaats. Verzoeker haalt tot slot ook aan dat het nergens veilig is in Irak.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het

voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal op goede gronden vaststelt dat verzoekers huidige verzoek steunt op motieven die hij in het kader van zijn vorige verzoeken heeft uiteengezet en benadrukt vervolgens, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker tracht voor te houden wel degelijk op pertinente wijze: “dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd.” en hij motiveert op goede gronden verder: “Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Naar aanleiding van uw tweede, derde en vierde verzoek oordeelde het CGVS telkens dat u geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u in aanmerking komt voor internationale

bescherming. U tekende geen enkele keer beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen binnen de wettelijke voorziene termijn. Aangezien u in het kader van uw huidig verzoek volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, m.n. dat u problemen had met M. K. H. die u in contact had gebracht met leden van Daesh en dat u moeilijkheden kende met uw schoonfamilie na de dood van uw schoonvader. Het louter herhalen van uw verklaringen volstaat echter niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke.”

De Raad beklemtoont dat de beslissingen van de commissaris-generaal genomen in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming als vaststaand moeten worden beschouwd gelet op het feit dat deze niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissingen van de commissaris-generaal meer open. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beslissing in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming, die definitief is geworden. In de mate dat verzoeker louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen hiervan, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze niet van dien aard dat ze afbreuk kunnen doen aan de gedane vaststellingen.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker bijgebrachte elementen en op gedetailleerde wijze heeft uiteengezet om welke redenen deze niet worden aanvaard:

“Voort stelt u (5de VIB pt. 19) dat uw schoonbroer alle hoop kwijt is om ooit nog zijn kinderen te zien en u de schuld geeft omdat u uw zus en kinderen heeft geholpen naar hier te komen, dat hij al verschillende keren bij uw tante is langsgekomen en haar heeft bedreigd en aangevallen, en via haar mondelinge bedreigingen stuurt. Er moet worden vastgesteld dat uw zus S., R. M. S. (O.V. ...) in het kader van haar tweede verzoek reeds aanhaalde dat haar ex-man haar viseerde en de kinderen van haar wilde afnemen. In het kader van haar verzoek maakte het CGVS toen een aantal vaststellingen waardoor er geen geloof kon worden gehecht aan deze beweringen. Voor de argumentatie hieromtrent wordt verwezen naar de beslissing die in haar dossier werd genomen en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Aangezien geen geloof kon gehecht worden aan deze problemen van uw zus met haar ex-man, is het ook maar weinig aannemelijk dat haar ex-man u nu omwille van dezelfde redenen zou viseren.

Wat uw verklaring betreft (5de VIB pt. 16) dat verre familie probeert afstand te nemen van u, u niet veel hulp te bieden, en u geen informatie geven over uw vrouw en zoon of zeggen dat ze er niets over weten,

moet worden opgemerkt dat dit gegeven niet kan worden beschouwd als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch als een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen (zie 5de VIB pt. 12), m.n. borstpijn en vrees voor corona, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Ook wat de medische toestand van uw zoon betreft oordeelde de RVV in het kader van uw eerste verzoek dat dit op zich geen verband houdt met de criteria, bepaald bij artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria, vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming." (eigen onderlijning)

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat op gedetailleerde wijze wordt gemotiveerd om welke redenen voormelde elementen niet worden aanvaard. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift in wezen niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen zonder in concreto in te gaan op voormelde vaststellingen in dit kader, minstens slaagt hij er niet in valabele elementen bij te brengen die deze in een ander daglicht stellen. De Raad benadrukt dat het niet aanvaarden van elementen geen gebrek aan onderzoek impliceert en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. Evenmin kan verzoeker overtuigen door algemene kritiek te uiten onder meer over de wijze waarop het Commissariaat-generaal het neerleggen van documenten zou beoordelen. Verzoeker brengt met zijn algemene beweringen de concrete motieven geenszins aan het wankelen. Verzoeker voert een algemeen herhalend betoog en geeft in wezen slechts aan een andere mening te zijn toegedaan waarbij hij zowel de reeds vaststaande beoordelingen als de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing uit het oog verliest, hetgeen niet volstaat om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoeker betoogt dat hij minstens diende te worden gehoord, wijst de Raad erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om de nieuwe elementen toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar verzoeker voorhoudt dat hij niet werd geconfronteerd met de vaststellingen van de commissaris-generaal, wijst de Raad er nog op dat verzoeker door middel van onderhavige procedure de mogelijkheid heeft benut zijn grieven voor te leggen. Verzoeker blijft ook thans in gebreke aan te tonen welke elementen hij niet heeft kunnen voorleggen die de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen.

De Raad besluit dat in weerwil van wat verzoeker lijkt voor te houden, er in casu door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de door hem aangevoerde elementen en een voldoende geïndividualiseerd onderzoek werd gevoerd. Verzoeker slaagt er niet in een ander

licht te werpen op hetgeen in dit verband concreet wordt vastgesteld, laat staan dat hij het tegendeel aantoon.

4.2. Vervolgens blijkt dat de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie en een uitvoerige motivering met verwijzing naar zijn vaststellingen tot de conclusie is gekomen dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker hekelt dat de door het Commissariaat-generaal geconsulteerde informatie niet voldoende actueel zou zijn en hij verwijst naar de evoluerende veiligheidssituatie. De Raad stelt evenwel vast dat het betoog van verzoeker met verwijzing naar algemene informatie niet van aard is om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Bagdad zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn. Verzoeker slaagt er niet in concrete elementen bij te brengen waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt dat in de veiligheidsanalyse een geheel van factoren in rekening is genomen om tot voormeld besluit te komen. Dat zich nieuwe (veiligheids)incidenten zouden voordoen in een regio die op grond van de specifieke informatie waarop het oordeel van de commissaris-generaal gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, toont op zich niet aan dat de feitelijke vaststellingen in deze informatie niet langer actueel of correct zouden zijn.

Verzoeker slaagt er ook niet in het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt: "Het CGVS verliest hierbij uit het oog dat zijn echtgenote en zijn zoon spoorloos zijn en alle hulp door familie wordt vermeden. Bovendien zou hij dan terug komen na meer dan 5 jaar verblijf in het buitenland. Hij zal zich niet enkel niet meer kunnen aanpassen maar hij zal daarbij ook nog eens als verrader en zwakkeling worden beschouwd die geen steun meer heeft van zijn familie." kan genoegzaam naar hogerstaande vaststellingen en de motieven van de bestreden beslissing worden verwezen waaruit op afdoende wijze blijkt om welke redenen de argumentatie van verzoeker niet kan worden aanvaard. Evenmin toont verzoeker met zijn algemeen betoog in concreto aan dat zijn afwezigheid voor hem aldaar risico's inhoudt en dat hij zijn leven er niet opnieuw zou kunnen opnemen.

De verwijzing naar en het citeren uit algemene informatie wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzingen volstaan immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De Raad besluit dat de verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4.3. De Raad wijst er, zoals de commissaris-generaal eveneens aangeeft, op dat betreffende de situatie ten gevolge van COVID 19, het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID 19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13 847 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7).

4.4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat haar vrouw en kind spoorloos zijn, dat haar schoonvader overleden is en dat de rest van de familie afstand van haar gedaan heeft. Zij wijst erop dat haar schoonbroer, met name de man van de zus van haar echtgenote die in België verblijft, boos is op haar omwille van de verdwijning van zijn echtgenote. Tenslotte wijst de verzoekende partij erop dat de bestreden beslissing niet pertinent is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van eerder aangebrachte argumentatie, in welk verband in voormelde beschikking het volgende wordt vastgesteld en beklemtoond:

"(...) Aangezien u in het kader van uw huidig verzoek volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, m.n. dat u problemen had met M. K. H. die u in contact had gebracht met leden van Daesh en dat u moeilijkheden kende met uw schoonfamilie na de dood van uw schoonvader. Het louter herhalen van uw verklaringen volstaat echter niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade

zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke.”

De Raad beklemtoont dat de beslissingen van de commissaris-generaal genomen in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming als vaststaand moeten worden beschouwd gelet op het feit dat deze niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissingen van de commissaris-generaal meer open. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beslissing in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming, die definitief is geworden. In de mate dat verzoeker louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen hiervan, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze niet van dien aard dat ze afbreuk kunnen doen aan de gedane vaststellingen.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker bijgebrachte elementen en op gedetailleerde wijze heeft uiteengezet om welke redenen deze niet worden aanvaard:

“Voort stelt u (5de VIB pt. 19) dat uw schoonbroer alle hoop kwijt is om ooit nog zijn kinderen te zien en u de schuld geeft omdat u uw zus en kinderen heeft geholpen naar hier te komen, dat hij al verschillende keren bij uw tante is langsgekomen en haar heeft bedreigd en aangevallen, en via haar mondelinge bedreigingen stuurt. Er moet worden vastgesteld dat uw zus S., R. M. S. (O.V. ...) in het kader van haar tweede verzoek reeds aanhaalde dat haar ex-man haar viseerde en de kinderen van haar wilde afnemen. In het kader van haar verzoek maakte het CGVS toen een aantal vaststellingen waardoor er geen geloof kon worden gehecht aan deze beweringen. Voor de argumentatie hieromtrent wordt verwezen naar de beslissing die in haar dossier werd genomen en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Aangezien geen geloof kon gehecht worden aan deze problemen van uw zus met haar ex-man, is het ook maar weinig aannemelijk dat haar ex-man u nu omwille van dezelfde redenen zou viseren.

Wat uw verklaring betreft (5de VIB pt. 16) dat verre familie probeert afstand te nemen van u, u niet veel hulp te bieden, en u geen informatie geven over uw vrouw en zoon of zeggen dat ze er niets over weten, moet worden opgemerkt dat dit gegeven niet kan worden beschouwd als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch als een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. (eigen vetdrukking)

De verzoekende partij voert ter terechtzitting een algemeen betoog waarmee zij gelet op voormelde vaststellingen niet kan overtuigen. Zij stelt de gronden van voormelde beschikking niet in een ander daglicht, laat staan dat zij erin slaagt deze te weerleggen. Door te herhalen en louter op te sommen dat haar vrouw en kind spoorloos zijn, haar schoonvader overleden is en dat de rest van de familie afstand van haar gedaan heeft, evenals dat haar schoonbroer, met name de man van de zus van haar echtgenote die in België verblijft, boos is op haar omwille van de verdwijning van zijn echtgenote, gaat zij immers voorbij aan en blijft zij in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. De verzoekende partij brengt dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen. Evenmin reikt zij door het uiten van de algemene kritiek dat de bestreden

beslissing niet pertinent is, zonder deze stelling ook maar enigszins te concretiseren, laat staan in verband te brengen met de gronden van voormelde beschikking, elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting negen december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS